

ΑΨΕΓΑΔΙΑΣΤΟ ΠΡΩ·Ι·

Μονάχη ὀρθή σὲ μιὰ κορφή
ἐλλαδικοῦ ψηλοῦ βουνοῦ
βρῆκα τὸν ἑαυτό μου ν' ἄλλοιώνεται
σὰ διάφανος νὰ μοιάζει καὶ νὰ πάλλεται
σ' ἓνα ἀπαλὸ τοῦ ἀγέρα χαϊδολόγημα
— σὲ μιὰν αἰθέρια ἐκδήλωση ἀγάπης.
Λὲς σύννεφο ἀπὸ μικρὰ φιλιὰ ἀγνὰ
σταλμένα μὲ προφύλαξη ἀπὶ ἄλαργινά,
μὲ τύλιγαν οἱ μυρωδιὲς τοῦ πεύκου καὶ τοῦ ἐλάτου
καὶ τοῦ φρεσκοξεπεταμένου χορταριοῦ.
Ξαπόστιαζε τὸ σῶμα μου κι ὁ νοῦς
καὶ κύρια μέριμνα τοῦ εἶναι μου ὄλου,
τὸ πῶς πὺ ἐκλεπ. νοσμένες νᾶχει
τις αἰσθήσεις γιὰ νὰ χαρεῖ τ' ἀέρινα
στασίματα καὶ τὰ μηνύματα
ἀπ' τῆς γαληνεμένης φύσης τὴν πνοή,
κείνο τοῦ Μάη τ' ἀψεγάδιαστο πρῶτ.

ΑΠΟΒΡΑΔΟ ΒΑΡΥ

Σὲ μιὰ κατάφρητη πλαγιά
πὺ ὀρθώνονταν κυρὰ ἢ ἑληὰ
κι' οἱ σταφυλιὲς ἀπλώνανε πὺ κεί
σὰν σὲ πλοκάμια τὰ κλωνιά τους,
ἓνα ἀνοιξιάτικο ἀπόβραδο βαρὺ
πὺ βγήκανε ψηλὰ νὰ σμίξουν οἱ ἀητοὶ
βρέθηκα ξαπλωμένη μὲς στοὺς θάμνους.
Ὅγρὸ τὸ χῶμα, οἱ πόθοι φουντωτοί,
μὲ τὴν ἀνάσα πλούσια καὶ γοργή
ἀγνάντενα ψηλὰ ζητώντας μιὰ μορφή
σιὰ σχήματα πὺ πέρανε τὰ σύννεφα
σιτῆς δύσης τὸ χρωματικὸ ὄργανο.
Μὰ ὅσο πλήθαιναν οἱ μυστικὲς ἀναθυμιὲς
ἀπὸ τὸ μουσκεμένο τὸ γρασίδι
καὶ τὲς ὀλανθισμένες τὲς ἑληές,
ἔπλαθε ὁ πόθος μύριες τὲς μορφές
πὺ κι' ἢ ψυχὴ, κι' ὁ νοῦς, κι' ἢ βούληση
ἀρχίσανε σιγὰ σιγὰ νὰ ἐνδίδουν
σιτὸ ἐνοστιχο πὺ μόνον ἤθελε. . . .